

ninger; jeg har tidligere gjort dem, men jeg skjønner, at det er ikke overflødig, at de gjen-
tages. — Den Første er den, at ærede Medlemmer
ville erindre, at Grundlovens § 63 siger, at intet
Andragende maa overgives noget af Tingene uden
gjennem et af dets Medlemmer. Deri ligger jo,
at det, at indbringe Andragender, er Noget, der
har ikke ringe Betydning, saa meget mere som
§ 64 siger: Finder Thinget ikke Anledning til om
et Andragende at fatte Beslutning, kan det hen-
vise det til Ministrene. Det er altsaa dermed
givet, at Andragenderne skulle behandles, og at
der skal fattes Beslutning om dem, eller de skulle
henvises til Ministrene. Men netop disse Grund-
lovsparagrafer gjør det da ogsaa til Medlemmernes
Pligt n^oie at sigte de Andragender, som her ind-
bringes, saaledes at de kunne komme frem i en
noget klarere Form, saaledes at det ikke enten skal
være Bureauets eller Medlemmernes Sag at sætte
frem, hvad der har været Lankegangen i dem, at
man ikke skal søge Meningene i Bilagene, men at
den fremsættes i selve Andragendet. Dernæst vilde
det være ønskeligt, om Medlemmerne overveiede,
om der kunde være mindste Sandsynlighed for, at
Andragenderne efter deres egen Bestaffenhed kunne
tages i Betragtning. Naar det ikke er Tilfældet,
gjøre de neppe de Sægende nogen Tjeneste ved at
indbringe dem og endmindre Thinget og Udvalget,
som dog altid har sin Nødvendighed dermed. Naar
der endelig iblandt disse Andragere, som søge om
personlig Understøttelse, er flere, som ikke have været
hos de paagjældende Ministre — og det gjælder f. Ex.
Invalider, det er ikke nok, at man har Afslag fra
Invalidebestyrelsen, det maa ogsaa være paategnet
af Finantsministeren — hvor ærede Medlemmer i
Sagens Interesse og i de Personers Interesse,
for hvilke de indbringe Andragenderne, gjøre dem
opmærksomme paa, at denne Mangel er tilstede, og
ikke indbringe dem, inden den er rettet. Det er
de tre almindelige Bemærkninger, som jeg har at
gjøre. Som jeg allerede oplyste, kan der efter
Grundlovens § 64 gaaes to Veie; enten kunne
Andragenderne henvises til de paagjældende Mi-
nistre, eller ogsaa kan der fattes Beslutning om
dem. Efter dette kunne Andragenderne jo egentlig
— og ogsaa efter den Sædvane, vi have her —
saavidt jeg skjønner, inddeles i tre Slags. Den
ene Slags ere de Andragender, som allerede finde
deres Afgjørelse ved Behandlingen af Finants-
loven; de ere jo allerede naaede saa vidt, at der
kan fattes Beslutning om dem. Det vil ses, at
der af den Slags Andragender jo er indbragt 12
— jeg skal forresten komme til kortelig at gjen-
nemgaa dem — der altsaa allerede finde deres
Afgjørelse ved Behandlingen af Finantsloven og
saaledes ere modne til, at man kan fatte Beslut-
ning om dem. Dernæst er der foretaget 23
Henvisninger til de paagjældende Ministre. Hen-
visningen betyder ikke ubetinget, at nu er man
paa det Nene med, at de Paagjældende skulle

have Understøttelsen, men at man efter Alt, hvad
der foreligger, ikke kan se bedre. Men det hæn-
der jo imidlertid ikke sjældent, at naar Admini-
strationen kommer til nøiere at undersøge Andra-
gendet, bliver man overbevist om, at den paagjæl-
dende Grund er ikke tilstede i det Omfang eller paa
den Maade, som Ansøgeren mente, og der bliver
derfor ikke foretaget noget Videre ved Andragendet;
det hænder ikke saa sjældent, og man vil ogsaa
ved at læse Ministerens Svar, der findes foran
Andragenderne for sidste Gang, se, at dette har
været Tilfældet. Altsaa, en Henvisning betyder
ikke ubetinget, at nu er man paa det Nene med,
at den Paagjældende skal have en Understøttelse,
nu skal hans Ansøgning ske Fyldest, men kun,
at efter Alt, hvad der foreligger Udvalget, som
jo i Regelen kun har Sagen oplyst fra den ene
Side, da der ikke holdes Konference med de paa-
gjældende Ministre om Andragenderne, hvad maasse
forresten ikke var af Veien, kan man ikke se ret-
tere, end at Ansøgningen fortjener at ske Fyldest.
Den tredje Slags Andragender er de ringeste, om
jeg saa maa sige, det er nemlig dem, hvorom der
ikke er Grund til at gjøre nogen Indstilling. Her
er der igjen to Grader, idet ærede Medlemmer
ville have lagt Mærke til, at der ved flere af dem
staaer: „Udvalget gjør ingen Indstilling“, medens
for andres Vedkommende en mildere Form for
Afslaget er den: „Udvalget finder ikke tilstrækkelig
Anledning til at gjøre nogen Indstilling“, nemlig
hvor Grunde for og imod have staaet imod
hinanden, og det er endt med, at der ikke var
tilstrækkelig Grund til at foretage Henvisningen.
— Efter disse almindelige Bemærkninger tror jeg
endnu at burde sige et Par Ord om de Andra-
gender, hvis Stjæbne bliver afgjort ved Behand-
lingen af Finantsloven. Det ligger saa at sige
i Sagens Natur, at naar de blive afgjorte der
ved Andringer, hvor der er en saa talrig Masse
Ændringsforslag, som Tilfældet er ved Finants-
lovens 2den og 3die Behandling, kan Begrundel-
sen ikke fremkomme. Naturligvis veed jeg meget
vel, at Indstillingerne have allerede foreligget inden
3die Behandling, og der er navnlig et Par af
dem, hvorom det egentlig ikke af Thinget kan ses,
at de ere blevne behandlede ved Finants-
loven, og som jeg udtrykkelig maa gjøre
et Par Bemærkninger om. Dette gjælder
saaledes Andragendet under Nr. 56 fra forhen-
værende Underkorporal Wilhelm Hansen. Det
hedder herom, at „da dette Andragende vil finde
sin Afgjørelse under Finantslovens Behandling,
gjør Udvalget ingen Indstilling“. Det kan imid-
lertid ikke ses af Thinget, at denne Sag vil finde
sin Afgjørelse ved Finantsloven, af den simple
Grund, at der slet ikke er stillet noget Ændrings-
forslag derom. Nei, Sagen er, som ærede Med-
lemmer ville vide eller ialtfald kunde vide ved at
gjøre sig bekendte med, hvad der foreligger derom,
at denne Sag — Andrageren er jo Invalid —